

Damsgaard: Jeg har ønsket at stille følgende spørgsmål til den højtærede kirkeminister:

„Vil ministeren give folketinget en redegørelse for flytningen af de tyske krigsdøde her i landet, specielt vedrørende de tilfælde, hvor de pårørende har sikret sig gravstedsbrev?“

Min motivering for ønsket om en sådan redegørelse er, at jeg og store dele af den danske befolkning er beskæmmet over og ubehagelig berørt ved det, der er besluttet, og som nu er i fuld gang, nemlig flytninger af de tyske krigsdødes grave her i landet. Det sker ved et magtbud fra oven; folketinget har ikke været spurgt, menighedsrådene, der har myndighed og ansvar med hensyn til kirkegårdene, ej heller. Den indgåede overenskomst mellem den vesttyske og den danske regering har hos menighedsrådene og hos mange andre i vort folk vakt mishag, og der har været protesteret i tide både fra enkelte menighedsråd og fra Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer i Danmark. Der er fra Menighedsrådsforeningen udsendt en udtalelse fra landsmødet 1964, hvori man protesterer over for regering og folketing. Men intet har hjulpet. Man har næsten det indtryk, at det er en livssag for kirkeministeren at få dette gennemført.

Den måde, hvorpå man netop nu er i færd med at føre dette magtbud ud i praksis, har skabt forbitrelse. Den ansvarlige ledelse af kirkegårdene, menighedsrådene og kirkegårdsbestyrelserne, spørges ikke. Man tillader sig ret til adgang og begynder at grave uden hensyn til gravfred og fredningsbestemmelser. Et enkelt sted, ved jeg, har man kørt de uformuldede ligkister ud på lossepladsen. Det er en makaber og utiltalende adfærd, som forarger befolkningen. Har kirkeministeren lovlig ret til at gøre det, man nu er i færd med? Det er der mange der spørger om; og tvivlen om, hvorvidt lovhjælp foreligger, gælder især de tilfælde, hvor de pårørende har sikret sig gravstedsbrev, hvad jo er sket flere steder i landet, bl. a. i Ørsted og Birkerød.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Jeg er meget glad for, at dette spørgsmål er blevet stillet. Jeg mener imidlertid ikke, at det kan besvares tilfredsstillende hverken for det ærede medlem eller mig inden for et onsdags-

spørgsmåls ramme, og jeg har derfor taget anledning af spørgsmålet til at anmode den højtærede folketingsformand om at give mig mulighed for at komme med en lidt bredere redegørelse, der vil komme på dagsordenen snarest muligt. Misforståelserne i denne sag er utallige, og jeg må hellere forlade talerstolen for ikke at begynde at sige noget af det, jeg gerne vil fremføre i redegørelsen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Niels Westerby* til ministeren for offentlige arbejder:

„Vil ministeren med henblik på en hurtigere brobygning mellem København-Malmø, mellem Lolland-Fehmern og over Store-Bælt tage initiativ til forhandlinger med nabolandene — navnlig Sverige og Vesttyskland — om fordeling af finansieringsbyrden og tilvejebringelse af arbejdskraft, materialer m. v.“

Niels Westerby: Lad mig straks sige, at det ikke er meningen med dette spørgsmål, at jeg vil blande mig i diskussionen om prioriteringen vedrørende de tre broer, en Øresundsbro, en Store-Bæltsbro og en Rødby-Fehmernbro. Jeg mener som de fleste ærede medlemmer i folketinget så afgjort, at Store-Bæltsbroen må komme først. Men planlægning er jo blevet et modeord i det høje ting, og her er i høj grad et spørgsmål, hvor man kan tale om planlægning i international målestok, idet bygning af broerne over Øresund og Store-Bælt og broen Rødby-Fehmern jo vil berøre trafikforbindelserne for hele Nordeuropa. Det er også klart, at svenskerne interesse i en Øresundsbro vil være større, når der nogenlunde samtidig udføres en Store-Bæltsbro og en Rødby-Fehmernbro. Omvendt vil Vesttysklands interesse i en Rødby-Fehmernbro være større, hvis der nogenlunde samtidig udføres en Øresundsbro, så man kan få forbindelse til hele Skandinavien. Men netop fordi nabolandenes interesser i broprojekterne vil være større, hvis de hænger sammen med andre broprojekter, vil det måske også være muligt i en større sammenhæng at få en mere rimelig byrdefordeling for Danmark. Som det er nu, vil Danmark komme til at betale 50 pct. af en Øresunds-